

ĐÔI MẮT EM THỜI LỬA CHO ĐỜI

Mấy hôm nay, bỗng nhiên hai đôi mắt tôi bị bệnh, rất khó chịu, nhất là khi có người nhìn vào mình. Tự nhiên, cảm thấy ái ngại, dè dặt. Tôi chợt nghĩ tới những đứa bé mù loà bẩm sinh hoặc thương tích khi đã lớn, lòng thật xúc động. Chỉ có đau mắt và vài hôm thì khỏi bệnh, nhưng có người bị mù suốt cuộc đời thì sao??? Cái bất hạnh này như những con người như chúng ta, như tôi- dù vẫn biết đời là vô thường, ba cõi không an, nhưng sao mình lại luôn luôn nhắm mắt bước chân vào như tìm kiếm hạnh phúc và hạnh phúc là gì? Khi hỏi, tức tia hy vọng của đôi mắt sáng suốt chợt loé lên và cũng làm cho mình băng khuâng....

*Em thở từng lời thơ
Thơ ru lên đời mềm
Em buông rơi từng giọt tình nồng
Để cho đời còn có nhau
Đời còn có em
Khi mắt cho đời hy vọng
Đời còn có em
Khi đôi tay còn buông bỏ cơn đau
A ơi!...à ơi!
Tiếng mẹ ru, đưa em vào đời
Tiếng mẹ êm
Ru em tiếng khóc oa oa
Tiếng khóc reo vang
Em khóc lên cho mẹ niềm vui
Em khóc lên, tìm mẹ rộn ràng
Này bé bỏng của mẹ!
Này con yêu của cha!
Sao đôi mắt em không nhìn thấy gì?
Bầu trời không có em?
Một đôi hạt trắng
Dầm chân đậu vào mắt em
Một đôi hạt trắng
Lững lơ mắt em
Mẹ cười hay tiếng mẹ đau*

**Cha cười hay dấu niềm đau....
Em lớn lên, đi vào đời
Mùa xuân còn mãi bên em
Đôi mắt em không nhìn thấy gì
Nhưng tâm hồn là cánh đồng xanh
Cho con người được mở vùng thương
Đôi mắt em là bầu trời bao la
Từng đất non nớt nà phù sa
Để rừng sen vui mừng nở
Uớp nồng màu áo năm xưa
Trái tim còn hơi ấm hôn em
Mùa xuân còn có bên em
Những bàn tay ướp hương sen hồng
Mùa xuân quấn quít bên em
Bàn tay dìu mãi ân cần
Hương trầm ẩn dấu tim em.....**

12.10.05